

har senere gaaet denne Sag igjennem for at see, om og hvilke Forandringer i Lovgivningen der kunde være Anledning til at foretage, for at det saaledes fremkomne Dnsse kunde opnaae Fyldestgjørelse. Jeg er derved bleven opmærksom paa den hele Strid, som i en lang Række af Aar har været ført om Torvehandlens Betydning. Ifølge de ældre Bestemmelser underligger det ikke nogen Lov, at Torvene bleve indstiftede til fælles Bequemmelighed baade for Kjøberne og Sælgerne, saa at det ikke har været Meningen at forhindre Folk fra at indfinde sig der for at kjøbe, idet det jo var Hensigten at faae Folk til at søge dem for at sælge; der findes kun en liden Tidsindskrænkning, inden hvilken de, der ville opkjøbe Fødevarer, for atter at afhænde dem til Andre, være forhindrede fra at gjøre deres Indkjøb. Senere greb man imidlertid paa en forunderlig Måde ind i dette Forhold. Allerede i 1771 traf man saaledes en Bestemmelse om, at, naar Landbrugerne havde indbragt Varer heri Staden og ikke kunde blive af med dem paa Torvene, da maatte de ikke oplægge dem hos Stadens Indvaanere for der at opnaae den Priis for dem, som de ikke havde kunnet opnaae paa Torvene, men de skulle enten sælge dem paa Torvene eller atter føre dem hjem med sig. I 1782 gik man endnu videre, idet man ikke blot gjentog denne Bestemmelse, som jeg nys anførte, men tillige udstedte et yderligere almindelige Forbud mod, at „Handlende og Leverandører“ maatte indfinde sig paa Torvene for der at opkjøbe hvad der var blevet indført, og som man meente var bestemt alene til Stadens Forsyning. Disse Bestemmelser om Torvehandelen have imidlertid undergaaet Modificationer til forskjellige Tider, hvilket har staaet i Forbindelse med de Grundsætninger, som Lovgivningen i det Hele taget søgte at gjøre gjældende med Hensyn til Handelen med Fødevarer, navnlig med Korn. Saaledes traf man ved den berømte Anordning om Kornhandelen af 6te Juni 1788 Bestemmelser, der søgte at sætte Kornhandelen paa en fast Fod, idet man erkjendte det som Formaalet at bringe det dertil, at Kornet, saavidt som Omstændighederne tillode det, stedse kunde holdes i en stadig „Jævn-

priis med sig selv og med andre Landes Kornpriser“. For at opnaae dette Formaal, bestemte man, at der skulde stedse være tilladt en frie Udsørsel af Korn, og i Forbindelse dermed tillod man en stedsevarende fri Indsørsel af Korn, saaledes at begge disse Friheder, den fri Indsørsel og frie Udsørsel, stadigt skulde tjene til at opnaae det Formaal, man havde ved at udstede Loven. For nu at gjenneføre paa det enkelte Sted, hvis Forsyning fornemmelig forstjente Opmærksomhed, nemlig i Kjøbenhavn, denne vigtige Grundsætning, som man saaledes havde opstillet i Forordningen om Kornhandelen af 1788, gav man ved Forordningen af 24de November 1790 almindelige Bestemmelser om Handelen med Fødevarer her i Kjøbenhavn, men skjelne de mellem Korn og Fødevarer, idet man ikke gav en saa udstrakt Handelsstilladelse med Hensyn til Fødevarer, som man gav med Hensyn til Kornvarer; men med Hensyn til Kornvarer udtalte man den Grundsætning, at det skulde være alle Kongens Undersaatter tilladt, her i Byen at affætte og oplægge Kornvarer, formalede og uformalede, og at afhænde dem, ved hvem de vilde, og naar de vilde, saaledes at det er ganske tydeligt, at Bestemmelserne af 1790 gaae ud paa, for Kornvarers Vedkommende, at ophæve alle ældre indskrænkende Bestemmelser, og altsaa ogsaa Bestemmelserne af 1782. Kjøbenhavns Politie fandt sig imidlertid ikke pligtigt til at efterleve denne Bestemmelse, som var givet ved Forordn. 1790; men det udstedte en Politieplacat af 31te October 1792, hvori man sagde, at Placaterne af 1782 endnu stode ved Magt; thi hvad der var indkommet paa Torvene her i Byen, „det er og bør alene være for de menige Indvaanere og deres Huses Fornødenhed.“ Forøvrigt havde disse Indskrænkninger i den indre Omsætning af Kornvarer ingen Bæmselighed ved at gjøre sig gjældende i en Periode, hvor man idelig afveg fra den vigtige Grundsætning, man havde opstillet i Anordn. af 1788; thi, om man ogsaa oste i hiiin Periode opstillede friske Principer, holdt man dog ingenlunde altid saa aldeles fast paa dem, som det havde været at ønske.